

Voorbij de ochtenddauw.

(acte de présence)

Deel: IV

I.M. Everist

2020

St. Vallanceshire, februari 1936...

Het was 's avonds, even voor achten, toen ze na een korte wandeling vanaf het huis de voordeur van het benauwde, warme dorpscafé opende en de muziek en de geur van bier, zweet en sigarettenrook haar tegemoet kwam. Het donkere straatbeeld was mede door de vrieskou en lichte sneeuwval stil en verlaten. Ze had zich in de dik gewatteerde wintermantel, dikke sjaal en winterhoedje er op gekleed, want een snerpemde, huiveringwekkende wind scheerde over de dorpsstraat. Het café was redelijk druk bezocht en ze herkende in één oogopslag de bekende gezichten van de reguliere klanten, die zich verspreid in het café met de eigen zaken bezighielden en haar in het voorbijgaan begroetten. Ze kenden haar, ook omdat ze vaak de enige vrouwelijke klant was. Er werd in een gemoedelijke sfeer gebiljart, gedart en gekaart en aan de bar zat een nogal luidruchtig groepje mannen. De ramen waren licht beslagen, aan het plafond hingen blauwe rooksluiers en de lichten waren gedimd. De muziek speelde zachtjes op de achtergrond. Ze hing de wintermantel, sjaal en hoedje aan de kapstok, liep op de bar toe en nam op de barhoek een glas gintonic in ontvangst, die de waard bereidde toen ze het café betrad. Ze was in het strak kledende, bordeauxrode mantelpakje een in het oog springende verschijning...

Ze negeerde beheerst de dronkenmanopmerkingen van de mannen aan de bar, behield de waarde en liet het gedrag zich welgevallen.

Ze informeerde bij de bevriende waard: 'Waar is hij? Waar is Wayne Cosgrove?'

Zijn blik gleed naar de privé-kamer: 'Hij wacht al op je. Hij vertelde dat hij nog iemand verwacht. Ik weet niet wie, maar hij wordt om acht uur verwacht. Ik beloofde dat jullie niet worden gestoord.'

'Wie zou ons moeten storen?'

'Het klonk allemaal erg belangrijk en aan zijn gezicht zag ik onrust.'

'Het is altijd belangrijk.'

'Alsjeblieft, Daalny... Ik weet niet wat er gaande is, maar het café is het enige dat ik bezit...'

Ze nam een ferme teug en liep op de deur toe. Ze klopte aan en opende...

Cosgrove, die alleen was, kwam haastig op haar toegelopen en trok haar naar binnen. Hij stak het hoofd door de deurkier naar buiten, alsof hij een controle uitvoerde en sloot de deur. Ze reageerde met ongeveinsde verbazing over het getoonde gedrag. Zo kende ze hem niet...

Ze vroeg: 'Is alles in orde met je? Mag ik vragen waar je mee bezig bent? Je stuurt een bode met een blanco envelop en een klein papiertje met de boodschap: *ik moet je zien, vanavond om acht uur in het café. Betracht discretie*. Ik moest Vera ervan overtuigen dat het geen geheime date is en geen andere vrouw in het spel.'

Hij klonk ernstig en nerveus: 'Neem me niet kwalijk, maar het kon niet anders.'

Ze toonde zich bezorgd: 'Wat is er aan de hand? Waarom de geheimzinnigheid? Je bent helemaal uit je doen. Je had me toch op het bureau kunnen ontvangen? Je nodigt me uit in de...?'

Hij viel haar in de rede: '*De illegale pokerkamer?* Ik ben ervan op de hoogte en kwam met de waard tot een overeenstemming.'

'Ik begrijp waarom de kamer ter beschikking werd gesteld.'

'De omstandigheden dwingen mij tot deze actie.'

'Welke omstandigheden? Mij is verteld dat je een derde gast verwacht?'

Hij knikte, terwijl ze aan een ronde tafel plaatsnamen, waaraan drie stoelen met hoge rugleuningen waren geschoven: ‘Het is hij die een gesprek met ons wilde, maar op neutraal terrein. Ik kan je de identiteit nog niet prijsgeven...’

‘Heeft hij iets tegen de lange arm der wet?’

‘Niets. Integendeel. Ik respecteer gewoon zijn besluit.’

‘Gezien je gesteldheid, heeft hij iets belangrijks te vertellen. Je bent zo opgewonden. Is hij één van jouw collega’s?’

‘Nee, hij is op een ander en hoger niveau actief.’

Ze knikte, stak een sigaret op en blies een grote rookwolk uit: ‘Gefeliciteerd, je hebt mijn onverdeelde aandacht gewonnen, maar is er iets dat je wel kunt vertellen? Waarom is mijn aanwezigheid gewenst?’

Hij knikte: ‘Het zal je weldra duidelijk worden. Het is een complexe, tweeledige zaak en in één geval van een ingrijpend persoonlijk karakter.’

Ze luisterde aandachtig en gebod: ‘Ik luister...’

‘Je kent mijn nicht Marion...? Marion Cosgrove uit Lumleyfield?’

Ze knikte en lachte geamuseerd: ‘Wat een vraag... Natuurlijk... Ik heb haar vaak ontmoet. De laatste keer was tijdens jouw verjaardag... Dat weet je toch? Ik mag haar graag en weet wat ze in Lumleyfield beroepsmatig doet. Ze is altijd erg openhartig erover en ik vel geen morele oordelen. Ik weet dat jullie elkaar zeer nastaan. Wat is er met haar?’

De ernst die ze in zijn gezicht zag stemde haar in één klap evenzo ernstig.

Ze vroeg: ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze is dood, op brute wijze vermoord, waarschijnlijk op dezelfde dag dat ze de brief schreef... Collega’s geven vooralsnog geen details prijs, maar blijkbaar werd ze op haar afwerkkamer in Lumleyfield verwurd aangetroffen.’

De mond viel uit verbijstering ver open en ze kromp ineen: ‘Wat? Waarom? Door wie?’

‘Dat is onbekend. Een collega te plaatse informeerde me gisteren. Het onderzoek is in volle gang.’

‘Ze werd het slachtoffer van een zedenmisdrijf? Wellicht een uit de hand gelopen ruzie? Had ze vijanden in Lumleyfield?’

‘Vrouwen als Marion maken in die schimmige kringen snel vijanden, maar nee, niets wat daarop duidt. We correspondeerden vaak met elkaar, vooral als ze met juridische vragen worstelde. Ik was min of meer haar vertrouwenspersoon. Als ze met iemand beroepshalve in onmin leefde die haar naar het leven stond dan had ze daarover vast geschreven of de politie erover geïnformeerd.’

‘Heb je een vermoeden?’

Hij aarzelde te antwoorden: ‘

Een paar dagen geleden ontving ik laatste brief. Een gedateerde brief, die ze op de dag van haar dood schreef, postte en drie dagen later werd besteld. Hierin omschreef ze een onaangename gebeurtenis, een aanvaring, die ze de avond ervoor, tijdens een bezoek van een klant meemaakte. Ze schreef over een vreemdeling, ene Smythe, maar ze vermoedde dat hij een valse naam opgaf. Ze was voor een aanzienlijk bedrag voor een avontuurtje ingehuurd om hem te ‘plezieren’, als je begrijpt wat ik bedoel, door ene Mr. Bertred Garbo. Een excentrieke en afgezonderde man in Lumleyfield. Een goede bekende van haar, wellicht één van haar klanten bij wie ze huisbezoeken aflegde. Ze stemde daarom ermee in en wie bevindt zich in de bevoorrechte positie om extra inkomen te weigeren?’

‘Schreef ze ook waarom hij Smythe het ‘avontuurtje’ gunde? Meestal is het om iemand gunstig te

stemmen.’

Hij schudde ontkennend met het hoofd: ‘Mensen als Marion zijn in zulke omstandigheden niets meer dan instrumenten, geen vertrouwenspersonen.’

Ze knikte en trok een peinzend gezicht: ‘De naam: Garbo? Waar heb ik de naam eerder gehoord? Neem me niet kwalijk, ik onderbreek je, vertel verder... Je vertelde over een aanvaring.’

‘Ze schreef in de brief over een verontrustende gebeurtenis en de angst droop van het inkt, Daalny. Ze was bang. Ze schreef: *na de ‘verleende dienst’, en we lagen nog in bed, vond er een onaangename aanvaring plaats, toen er onverwacht bezoek verscheen.* Het was, die ze als H.C. ofwel Hannelore Christophera omschreef, de jonge protegé en naar verluidt de rechterhand van Mr. Garbo.’

Ze onderbrak hem peinzend en ergerde zich aan het geheugen: ‘Waar herinnert me de naam: Garbo, toch aan? Het sluimert ergens in mijn herinnering...’

Hij vervolgde: ‘Ms. Hannelore Christophera was onaangekondigd langsgekomen om Smythe af te halen en ze was niet alleen. Er waren twee onzure kleerkasten in zwarte maatpakken aan haar zijde. Haar lijfwachten.’

Ze reageerde verbaasd: ‘Lijfwachten? In Lumleyfield? Waar heeft ze in vredesnaam lijfwachten voor nodig? Het dorp is nota bene nog kleiner in omvang en aantal inwoners van St. Vallanceshire.’

‘Blijkbaar acht Mr. Garbo bescherming voor noodzakelijk.’

‘Het is erg brutaal om zomaar ergens binnen te gaan.’

‘Ik ken haar niet, maar als ik Marion mag geloven behoren subtiliteit, rekenschap en fatsoensnormen niet tot haar karaktereigenschappen. Ze is onstuimig en impulsief, maar ze doet niets zonder motief. Ze is een klein kreng, althans zo betitelde Marion haar, want ze is klein en mollig van postuur, maar met een onvertogen tong als een scheermes. Ze merkte in de brief op: *haar ego is te groot voor haar lichaam, heeft behoorlijk wat noten op de zang en denkt met verbale agressiviteit haar doel altijd te kunnen bereiken.*’

Ze merkte op: ‘Echter met de achtergrond, succes en ervaring van intimidatie slagen ze er vaak in.’

‘Je kende Marion... Je weet dat ze zich niet gauw de wet door een ander liet voorschrijven.’

‘Ze verscheen in zijn opdracht?’

‘Marion vermeldde het niet letterlijk, maar tussen de regels door kreeg ik wel de indruk.’

‘Waarom de haast, de onaangekondigde komst?’

‘Ik weet het niet, maar de situatie steeg tot een gespannen hoogtepunt en Ms. Christophera liet haar afkeer tegenover haar onverholen blijken. Ik denk dat ze haar de huisbezoeken aan Mr. Garbo aanrekende.’

‘Jaloezie?’

‘Er ontstond een harde woordenwisseling en Ms. Christophera noemde haar het afschot van de mensheid en uitte dreigementen.’

‘Blijkbaar hoorde respect voor een ander ook niet bij haar opvoeding.’

‘Smythe werd door ze meegenomen en ze heeft hem niet weergezien. Ze maakte zich ernstige zorgen om zijn welzijn.’

‘Hij ging vrijwillig mee?’

‘Hij weigerde niet, maar het ging niet van harte.’

‘En nu is Marion dood. Arme vrouw, vermoord, maar er zijn een aantal aannemelijke verdachten...’

‘Was het maar zo gemakkelijk, maar daar kom ik later op terug.’

Ze trok een peinzend gezicht en merkte op: ‘De naam Hannelore Christophera zegt me niets, maar de naam van Mr. Bertred Garbo ... Ik heb de naam eens eerder gehoord of gelezen in een tijdschrift of krant... Het is lang geleden... Ach, weet je, het knaagt aan me dat ik me zulke details niet meer weet te herinneren... Het irriteert me...’

Haar blik gleed naar de gesprekspartner. Ze verontschuldigde en gebood verder te vertellen.

‘Je weet dat haar afwerkkamer boven een café gevestigd was. Collega’s hoorden de caféhouder over de aanvaring en het werd door hem bevestigd, maar natrekking wees uit dat zowel Mr. Garbo als Ms. Christophera een waterdicht alibi heeft. Er zijn verschillende getuigen die bevestigen dat ze tijdens de moord een zakenrelatie ontmoetten, een restaurant in de stad bezochten en de nacht in een stadshotel verbrachten. Hij bevestigde de aanwezigheid van Smythe, maar heeft hem niet weergezien nadat hij met Marion naar boven ging.’

‘Wanneer vond de moord plaats?’

‘Op dezelfde avond of nacht. Ze werd de volgende ochtend door de caféhouder dood op haar kamer aangetroffen.’

‘En niemand die iets verdachts hoorde of zag?’

Hij schudde ontkennend met het hoofd.

‘Vreemd. Je zou toch denken dat iemand het geschreeuw of gestommel hoorde.’

‘Nee, er werd op straat ook geen verdachte voertuig gezien of iemand met een sinistere uitdrukking.’

‘Samenvattend: Marion ontvangt in opdracht van Mr. Garbo de vreemdeling Smythe, het samenzijn wordt verstoord of beëindigd door de komst van Ms. Christophera en er ontstaat een aanvaring. Mr. Smythe verlaat met Ms. Christophera het café. Marion schrijft de brief en doet de brief op de bus of laat iemand anders de brief posten. Nog dezelfde avond of nacht wordt ze vermoord. Zowel Mr. Garbo als Ms. Christophera heeft een alibi en Mr. Smythe is eveneens achteraf niet weergezien. Hij kan een verdachte zijn, die later terugkeerde om de moord te plegen.’

‘Dat hij na het bezoek aan mr. Bertred Garbo, ongezien binnendrong en...?’

Hij maakte de zin niet af.

‘Het is vergezocht. Ik erken dat, maar de mogelijkheid is niet uitgesloten. Ik durf te beweren, Marion goed genoeg gekend heb, dat wanneer een dreiging van Mr. Smythe uitging ze dat vast in de brief vermeldde. Waarom wendde ze zich niet meteen tot de politie?’

‘Ken je de leidinggevende van de politie in Lumleyfield?’

Ze schudde ontkennend met het hoofd.

Hij zei: ‘Zijn naam luidt: Didrick Oldchapell, fulltime: *politieagent*, parttime: *zwarthemddrager*. Hij bekleedt naar verluidt een hoge functie in de regionale volkspartij en was voor Marion niet het voor de hand liggende, eerste of ideale aanspreekpunt.’

‘Ik meende dat voor jullie een verbod gold om politiek actief te zijn... Maar je kent hem persoonlijk?’

Hij knikte: ‘Ik heb een aantal keren het genoeg gehad hem beroepsmatig over andere zaken te spreken en zag hem, vorige jaar, op het jaarlijkse congres. Hij is een felle voorvechter van een hardere aanpak, orde, discipline en tucht. Hij wil ondermeer weer terug naar de tijd dat we gevangenen in streepjespakken aan een ketting met een loden bal koppelden, dwangarbeid oplegden en kinderen aan het zorgrecht van veroordeelde ouders onttrekken en ze in heropvoedingskampen plaatsden, nog voordat ze zelf criminele neigingen ontwikkelen. Strengere

grenscontroles, verdachte buitenlanders onvoorwaardelijk het land uitzetten of toegang weigeren en hangt het nationaalsocialistische gedachtegoed aan.’

‘Dat zijn grote woorden voor een politiefunctionaris van een klein dorp.’

‘Hij denkt groot en hoopt dat hij ooit een leidinggevende functie in de stad aangeboden krijgt. Ik acht de kans klein, want veel vrienden heeft hij buiten het dorp gaandeweg beroepsmatig niet gemaakt. Lumleyfield bied, dankzij de burgemeester, een podium voor dit soort groeperingen en hij beroept zich op de vrijheid van meningsuiting en het feit dat hij zich politiek de neutrale positie aanmeet. Oh, voordat ik het vergeet, ik moet als wetenswaardigheid eraan toevoegen dat burgemeester Hector Oldchapell zijn oom is en de jongere broer van de invloedrijke zakenman Didrick Oldchapell Sr.’

Ze verzuchtte: ‘Belangenverstrengelingen liggen al gauw op de loer en meestal houden ze niet van pottenkijkers. We hebben hier in het dorp onze eigen *Didrick Oldchapell Sr.*, meegemaakt, Wayne. Ik hoop dat Lumleyfield van de ellende verschoond blijft.’

‘Marion beseftte dat ze van Didrick Oldchapell op weinig hulp kon rekenen.’

‘Heeft dat wellicht iets te maken met de mogelijke betrokkenheid van Mr. Garbo?’

‘Didrick Oldchapell Sr. onderhoudt een nauwe vriendschap met hem.’

Ze schudde afkeurend met het hoofd: ‘Arme vrouw... Ze was omringd door mannen die haar louter uit eigen belang in de steek lieten.’

‘Laat ons niet op de zaken vooruitlopen. Ik kan niets bewijzen. Ik heb slechts het woord van Marion. Bovendien wijst vooralsnog niets erop dat één van de mannen ook maar iets met haar dood te maken heeft of actief erbij betrokken was.’

Ze kon niets anders dan instemmend knikken: ‘Je heb gelijk... Op basis wat ik weet, weet ik eigenlijk niets. De moordenaar kan een andere vooralsnog onbekende klant zijn geweest... Een cafébezoeker wellicht, die ongezien en met sinistere plannen naar boven sloop...’

‘Alles is mogelijk. Oldchapell heeft geen andere keuze dan de zaak grondig te onderzoeken.’

‘Of iemand anders die een kamer betrok? Ik herinner me dat Marion vertelde dat het café drie kleine kamers ter verhuur ter beschikking heeft.’

Hij knikte: ‘De tweede kamer werd Smythe toegewezen en de derde was leeg.’

‘Ik neem aan dat de tweede kamer grondig werd doorzocht...’

‘Op basis van de verklaring van de caféhouder, maar er werd niets aangetroffen. Geen koffer of reistas of persoonlijke eigendommen en het zal je niet verbazen dat het bed onbeslapen was. Men twijfelt eraan of hij de kamer überhaupt zag. In het kort: Smythe arriveerde eerder die ochtend, gebruikte een lunch, maakte een dorpswandeling, pleegde een telefoongesprek, hing gedurende de middag in het café rond, dronk, gebruikte een avondmaal, ontmoette Marion en ging met haar naar boven.’

‘En nu is hij verdwenen en zij vermoord. Zijn dagindeling klinkt allemaal zo onschuldig... Zo triviaal... Een dorpswandeling, zeg je. Waarheen ging hij? Was hij met het dorp bekend?’

‘Onbekend.’

‘Met wie telefoneerde hij?’

‘Onbekend.’

‘Waar kwam hij vandaan? Ik twijfel eraan dat het café een gastenboek bijhoudt. Hoe arriveerde hij? Met een auto?’

‘Met de bus...’

‘Mr. Smythe blijft vooralsnog een mysterie...’

Ze kreeg de indruk dat hij niet alles vertelde: ‘Is er iets dat je verzwijgt?’

‘Ik kom tot de reden waarom de collega in Lumleyfield contact met me opnam en ik op mijn beurt contact met je opnam. Er werd op het plaats delict een object aangetroffen, dat vooralsnog niet te plaatsen is. Het is onmogelijk vast te stellen hoe lang Marion het object in bezit had of hoe ze eraan kwam, maar anderzijds is het niet uit te sluiten dat de moordenaar het object vergat, verloor of opzettelijk achterliet. Het is zelfs mogelijk dat het object Smythe toebehoort. De uitbater verklaarde de herkomst niet te kennen noch heeft Marion ooit erover gesproken of haar ermee gezien. Ook behoorde het object niet toe aan andere gasten.’

Ze keek hem met een afwachtende, nieuwsgierige vragende blik aan: ‘Een object?’

‘Ik kom daar straks uitgebreid op terug. Ik beloof het, zodra de andere gast is gearriveerd.’

‘Wie is het?’

‘Geduld, Daalny, geduld. Het is de moeite waard naar hem te luisteren.’

‘Je weet dat geduld niet mijn sterkste karaktereigenschap is. Waarom mijdt hij het politiebureau?’

‘Hij heeft zijn redenen.’

Met tegenzin accepteerde ze de situatie, terwijl ze op de onderlip beet en besloot zich te concentreren op de moord op Marion Cosgrove: ‘Is geoorloofd te vertellen hoe ze stierf?’

‘De voorlopige doodsoorzaak luidt: verwurging met de ceintuur van haar ochtendjas.’

‘De dader greep naar een wapen dat voor handen was.’

‘Dat kan erop duiden dat de moordenaar niet erop voorbereid was en de moord ongepland.’

De slonzig geklede, lichtgebruinde ongeschoren, gedrongen man van middelbare leeftijd, met een half opgerookte sigaar tussen de tanden geklemd, bleef in de deuropening staan. Hij nam de hoed van het hoofd en opende de mantel. Het verkreukelde grijze pak werd zichtbaar. Een lange rooksluier ontsnapte door de neus, toen hij de ruimte afspeurde. Slechts een enkeling had bij binnenkomst vluchtig opgekeken. De meeste toonden geen interesse of waren in andere zaken verdiept. Hij droeg een bruinlederen aktetas bij zich...

Hij had opvallend diep ingevallen ogen en had een ongekamd donkerbruine haardos met een hangsnor. Een klein litteken vlak boven het neusbeen ontsierde het voorhoofd. Hij informeerde bij de waard naar Cosgrove en werd naar de privé-kamer gezonden.

Ze raadpleegde ter controle haar polshorloge, toen de wandklok acht uur vijftien sloeg en haar blik gleed naar de deur.

Ze merkte op: ‘Hij is laat. Je weet mijn nieuwsgierigheid als geen ander te prikkelen.’

‘Je zult niet geloven wat je zo meteen gaat horen, Daalny.’

Er werd op de deur geklopt en meteen werd de deur van buitenaf geopend. De onbekende man betrad de kamer, trof tot tevredenheid alleen haar en Cosgrove aan en sloot de deur achter zich. Hij naderde ze, terwijl Cosgrove opstond en met uitgestoken hand op hem toegelopen kwam. Ze schudden elkaar de hand...

Cosgrove zei: ‘Goed dat je er bent. We verwachtten je al.’

Hij knikte en de norske blik gleed naar haar, terwijl hij de aktetas op het tafelblad plaatste: ‘Is zij Ms. Dawson, de notoire Ms. Daalny Dawson?’

Cosgrove bevestigde. De man keek haar onderzoekend aan en oogde ietwat teleurgesteld bij wat hij zag. De blik ontging haar niet. Haar blik gleed naar Cosgrove, die haar zwijgend tot beheersing maande.

Ze reageerde desondanks: ‘Ik vind het spijtig, als ik niet aan de verwachting voldoe.’

De man grinnikend geamuseerd, maar reageerde niet op haar opmerking: ‘Wat ik verwacht is volstrekt irrelevant, maar ik beken, ik had me u heel anders voorgesteld. Weet u, uw naam gonst door vele wandelgangen en ik zag een paar collega’s van verschillende diensten met gespitste oren recht opzitten, toen ze hoorden dat ik uw antecedenten opvroeg. U liet bij menigeen een diepe indruk achter. De één noemt u een nuttige en waardevolle burger die onderscheiden dient te worden en de ander een arrogante, vermoeiende, bemoeizuchtig mens dat te pas en onpas overal opduikt en slechts erop uit is koste wat kost haar gelijk te behalen.’ ‘Ik weet niets. Wie bent u?’

Hij negeerde de vraag: ‘Ik was sceptisch maar ik moet bekennen dat ik tamelijk verrast ben met de resultaten. Uw naam komt in verschillende dossiers prominent voor. U hebt in uw jonge leven een behoorlijke staat van dienst opgebouwd en te maken gehad met verschillende zware criminelen die op grote schaal en op hoog niveau internationaal actief waren, politieke vijanden, onderwereldkopstukken en psychotische geesten. U kwam op locaties die voor een normale sterveling gesloten gebied waren, ontrafelde levensbedreigende mysteries en schuwde het risico niet om de confrontatie aan te gaan met wrede nietsontziende mensen die u naar het leven stonden. U beleefde in een paar jaren meer dan de meeste politieagenten gedurende de hele carrière. De staat van dienst dwingt respect af, hoewel ik me u eerlijkheidshalve anders voorstelde.’

‘U ontwijkt mijn vraag.’

‘Één van de dossiers, een geheim dossier, leidt me naar u.’

‘Een geheim dossier?’

Hij richtte zich tot Cosgrove: ‘Wat heb je haar verteld?’

‘Ik beperkte me tot de dood van Marion.’

Hij knikte goedkeurend: ‘Een betreuenswaardig, onvoorzien voorval. Opnieuw mijn oprechte deelneming.’

Hij trok de mantel uit, hing de mantel over de rugleuning van de stoel en nam naast haar aan tafel plaats. Cosgrove liep terug naar zijn stoel en nam plaats. Ze voelde zich nogal opgelaten en wist zich voor een moment geen houding te geven. Ze voelde op voorhand de ernst van het aanstaande gesprek.

Ze vroeg: ‘Wat bedoelt u met een betreuenswaardig, onvoorzien voorval?’

De man richtte zich opnieuw tot Cosgrove: ‘Ik kan je met zekerheid zeggen dat Mr. Bertred Garbo en of Ms. Hannelore Christaphera niets met de dood van je nicht Ms. Marion Cosgrove te maken heeft. Het bewijs spreekt voor zich...’

Ze vroeg: ‘U weet wie? Wie is er verantwoordelijk? Ik eis een verklaring.’

Hun ernstige blikken gleden in haar richting.

De man antwoordde: ‘Een oude bekende van u. Iemand die u van vroegere ontmoetingen kent.’

Cosgrove vroeg: ‘Het object is definitief geïdentificeerd?’

De man knikte bevestigend.

Cosgrove verzuchtte: ‘Ik hoopte dat er een vergissing in het spel was.’

De man zei: ‘Nee, helaas niet... Ze is terug.’

Cosgrove reageerde aangeslagen en legde met een diepe zucht de hand aan het voorhoofd.

Ze vroeg bezorgd: ‘Iemand die ik ken? Wie? Wie is terug?’

Een grote aarzeling maakte zich van de man meester om de identiteit meteen prijs te geven:

‘Ik kom daar later op terug...’

Ze vroeg: ‘Wie bent u?’

Hij antwoordde: ‘Ik kan een valse naam of een nietszeggende functie opgeven, maar wat schieten we ermee op? Zelfs uw vriend Cosgrove kent veiligheidshalve mijn ware identiteit niet, maar kent de afdeling die ik vertegenwoordig. Noem me: *Mr. Fostrup*. Vertrouw erop dat ik een collega van hem ben en graag een gesprek met u wilde aangaan om vitale informatie in te winnen.’

Cosgrove knikte ter bevestiging.

Ze vroeg argwanend: ‘Afdeling? Vitale informatie? Dat klinkt als *‘geheime dienst’*. De nationale veiligheidsdienst, wellicht?’

Hij toonde slechts een geheimzinnig klein glimlachje.

Ze zei: ‘Zolang ik niet weet wat er gaande is geef ik niets prijs.’

‘Mag ik u wijzen op de ernst van de zaak en dat belemmering van de rechtsgang een ernstig misdrijf is?’

‘Dat mag, zodra ik weet wat de ernst van de zaak behelst, maar mag ik u op mijn beurt erop wijzen dat u iets van mij wilt, ...uh, Mr. Fostrup?’

Cosgrove merkte op: ‘Geloof me, ik ken haar. Zolang ze de redenen niet kent vertelt ze niet eens wat de tijd is.’

Hij knikte instemmend: ‘Het is bekend dat u een moderne jonge vrouw bent die bij de tijd is en het internationale nieuws nauwlettend volgt. Ik reken op uw discretie en geheimhouding en dat wat ik prijsgeef binnen de vier wanden van deze kamer blijft.’

‘Dat is vanzelfsprekend.’

Hij merkte op: ‘Wees voorzichtig met de gemaakte belofte... Met de wetenschap haalt u zich veel ellende op de hals en ik moet u wijzen op de consequenties als u de belofte schendt.’

‘Ik kan heel goed op mezelf passen.’

De mannen wisselden een laatste blik uit.

Hij vroeg: ‘Wat zegt u de datum: vijftien september negentienvijfendertig? Duitsland?’

Ze groef in het geheugen, maar kon de datum niet helemaal plaatsen.

Hij gaf ter herinnering een aanwijzing: ‘Neurenberg...? Het was wereldnieuws.’

Ze herinnerde zich: ‘De Neurenberger rassenwetten. Het zijn de drie wetten die op die dag, in Duitsland werden ingevoerd en onlangs volgden de eerste verordeningen ter uitvoering van de wetten. Je hebt bijvoorbeeld de Burgerschapswet die regels stelt rond het Duitse staatsburgerschap en bepaalt wie Duitser is en wie niet. Een Duitser is de burger die Duits bloed heeft en door daden het vaderland dient. De Wet ter Bescherming van het Duitse bloed en de Duitse eer verbiedt alle seksuele relaties, huwelijken, tussen niet-joodse Duitsers en Joden.’

Hij voegde eraan toe: ‘De derde wet behelst de invoering van de Rijksvlaggenwet die de hakenkruisvlag tot Duitse Rijksvlag verklaart. Mijn complimenten, u bent welgeïnformeerd over internationale zaken.’

‘We leven in donkere, onzekere tijden en ik wil weten waar Europa aan toe is, maar wat hebben de wetten met de dood van een prostituee in Lumleyfield te maken?’

‘De Oostenrijkse afdeling rapporteerde dat op zestien september, diep in de avond, een dag na de officiële afkondiging van de wetten, een Duitse verzetsgroep een gedurfde inbraak pleegde in het gemeentelijke archief van de stad *Braunau am Inn*, Oostenrijk... Een voorstad van Salzburg. Een groepje Duitse verzetstrijders zette hun leven op het spel en ging die nacht tot

actie over in de hoop om de verwerpelijke wetten een halt toe te roepen en verzet te plegen tegen de aangekondigde verordeningen. Echter, zoals de geschiedenis vaak tekent, volgde verraad op verraad en werd de groep in een hinderlaag gelokt. Een vuurgevecht ontstond en sommige leden werden of gedood of tot overgave gedwongen. Geen van hen, op één na, ontsnapte.'

Ze merkte op: 'Dappere mensen, maar waarom...? Een inbraak in het gemeentelijke archief? Wat wilden ze ermee bereiken?'

'De ontwrichting van de Duitse nationaalsocialistische maatschappij. Één groepslid, een Oostenrijks Joodse genealoog en werkzaam in het archief, wist echter in de consternatie met de 'buit' te ontkomen en vluchtte en één man kan niet veel dragen... Via het ondergrondse netwerk lukte het hem het land via een luchtweg te ontsnappen en naar het buitenland uit te wijken. Hij zette na vele omwegen uiteindelijk voet in Nederland. Hij wist dat zijn overlevende kompanen uiteindelijk onder druk zouden doorslaan en dat zijn naam vroeg of laat werd prijsgegeven. Hij vertrouwde niemand, want verraad lag overal op de loer en hij kende vastberaden slechts één doel: *de buit overdragen aan een betrouwbare ambassade*. We weten niet welk land hij aanvankelijk als betrouwbaar achtte, maar gezien de gevoeligheid van de buit is de interesse van vele regeringen gewekt... Het was slechts een kwestie van tijd dat het nieuws over de inbraak in het gemeentelijke archief de hoofdkwartieren van Berlijn bereikte... Zijn lot werd bezegeld en de internationale jacht op hem geopend.'

'Arme, dappere man, opgejaagd door het leger van het kwaad. Wie is hij?'

'Polak, Otto Polak.'

'Hij wist aan ze te ontsnappen, nietwaar? Met de gevoelige buit in zijn bezit. Wat stal hij? Wat kan de Duitse maatschappij ontwrichten?'

Hij knikte: 'Ik kom daar straks op terug, Ms. Dawson. Via onze Nederlandse contacten, die hem een schuilplaats boden, werden we op hem opmerkzaam en we kwamen met hem in een geheim radiocontact.'

'Waarom de geheimzinnigheid? Nederland zal zich altijd neutraal opstellen.'

'Hij was nergens veilig. De Duitse geheime dienst is overal geïnfiltrerd, de aanhang groot en toont weinig ontzag voor neutraliteit. De Nederlandse geheime dienst erkende de gevoeligheid en stelde zich tegenover ons erg coöperatief op. Na verificatie bij de Oostenrijkse afdeling van zijn verklaring besloten we hem hierheen te halen. We zonden in het diepste geheim een onopvallende vissersboot naar de Nederlandse kust en hij werd aan boord genomen. Echter wachtte een Duitse onderzeeboot de boot halverwege de terugreis op en werd de boot tot zinken gebracht. We weten niet of de bemanning de aanslag overleefde, want er werd geen drenkeling of dode geborgen, maar het was een akelig incident waaraan publiekelijk geen ruchtbaarheid werd geschonken.'

'De vlucht werd verraden, nietwaar?'

'We onderzoeken nog hoe en vooral door wie. De boot werd tot zinken gebracht met maar één doel: om hem te doden en de 'buit' te vernietigen. We verloren hem uit het oog en we waanden hem dood, dat wil zeggen, tot vorige week... De buit voor altijd verloren op de zeebodem, dat wil zeggen...'

Ze vulde hem aan: 'Tot vorige week... Laat me raden. Hij dook ineens op in Lumleyfield...'

Hij knikte: 'God mag weten, hoe hij het redde, maar hij zond vanuit het postkantoor van het dorp een telegram. Een dwaze actie, want we vermoeden dat het telegram op de één of andere wijze door de Duitse geheime dienst werd onderschept.'

Ze merkte op: ‘Of hij werd opnieuw verraden, maar dat betekent ook dat de Duitsers eigenlijk niet weten of de buit, wat het ook is, op de zeebodem ligt of werd vernietigd.’

‘Hij was levend en wel en dan gaat men ervan uit dat hij de buit bij zich heeft. Ze kunnen het risico niet nemen. Hij dook onder in één van de kamers van het dorpscafé... De caféhouder kan onder de huidige tragische omstandigheden en onder geen voorwendsel betrokkenheid bekennen of de aanwezigheid van Polak onthullen.’

Cosgrove vroeg: ‘De caféhouder? Hij is erbij betrokken?’

‘Hij was onze dichtstbijzijnde contactpersoon en we zonden hem erheen.’

‘Ondergebracht in de derde kamer. Hij is dus niet wat ik even dacht, de geheimzinnige Mr. Smythe?’

Hij schudde met het hoofd: ‘Hij zocht anonimiteit en trok zich terug, Ms. Dawson... Hij zou het lot tarten als hij zich buiten de kamer ophield.’

Ze stelde de vraag voorzichtig: ‘Is het ondenkbaar dat hij Marion Cosgrove ontmoette...?’

Cosgrove merkte op: ‘Hij moet Marion of iets of iemand gezien hebben.’

Ze vroeg: ‘Ik maak uit uw woorden op dat ook Mr. Polak spoorloos verdwenen is. Wat gebeurde er, want ik hoorde dat de derde kamer niet in gebruik was. De tweede kamer was de kamer van Mr. Smythe en de eerste kamer behoorde Marion Cosgrove toe. Is het mogelijk dat hij ervandoor ging en opnieuw onderdook nadat hij de dode Marion Cosgrove ontdekte en niet erbij betrokken wilde worden?’

‘Het was één telefoontje van hem of de caféhouder en we hadden hem daar onmiddellijk weggehaald. Bovendien had de caféhouder zelf stappen ondernomen om hem te helpen, maar verdwijning kwam pas aan het licht toen de politie de kamers doorzocht. De caféhouder oogde verbaasd dat hij niet werd aangetroffen.’

‘Iemand met een minder open geest kan uit de verdwijning bepaalde conclusies trekken, maar wat denkt u? Wat gebeurde er?’

‘Ik denk dat er in een korte tijd twee soortgelijke verdwijningen plaatsvonden en in beide gevallen speelde Ms. Cosgrove een rol erin. Ik denk dat na de gebeurtenis op haar kamer, betreffende Mr. Smythe en Ms. Christophera, een tweede gebeurtenis op de kamer van Mr. Polak plaatsvond.’

‘U denkt dat hij door de Duitse geheime dienst werd ontvoerd, nietwaar?’

Hij knikte: ‘Maar hoe kwamen ze binnen en hoe verlieten ze met Mr. Polak ongezien het pand? Die vraag is wat me bezighoudt. De caféhouder zweert bij hoog en laag dat niemand het café betrad en ik denk niet dat een eenheid van de geheime dienst bij binnenkomst onopgemerkt bleef...’

‘Ik neem aan dat de caféhouder grondig is doorgelicht?’

‘Hij staat buiten alle verdenking en heeft er niets bij te winnen. Vrijuit gedacht, Ms. Dawson: ik denk dat de indringers boven op de een of andere manier de aandacht van Ms. Cosgrove wekten en dat ze daarom werd omgebracht.’

‘Ze was als belastende ooggetuige op de verkeerde tijd op de verkeerde plek, bedoelt u. Het klinkt aannemelijk, maar wat zag of hoorde ze? Wie zag ze?’

Cosgrove merkte op: ‘Misschien zag ze hoe ze het pand binnenkwamen, maar is dat een reden iemand te doden?’

‘We kennen de feiten niet, maar waarom niet? Wat is het gevonden object dat bij haar werd aangetroffen?’

‘Het object is de hoofdreden waarom ik u wilde ontmoeten.’

Ze reageerde onaangenaam verrast: ‘Ik weet niet of ik me vereerd moet voelen...’
Cosgrove merkte op: ‘Ik vrees dat er geen eer aan te behalen valt.’

Fostrup griste naar de aktetas en haalde een grote, bruine envelop tevoorschijn. Hij opende de envelop, haalde enkele foto’s tevoorschijn en vertelde op een voorzichtige wijze, alsof hij haar op iets voorbereidde: ‘Buitenlandse samenwerkende diensten zonden ons drie heimelijke gefotografeerde verdachten en we hebben reden aan te nemen dat u ze misschien uit eerdere ontmoetingen herkent. Het zijn personen die vanwege ernstige delicten op de internationale opsporingslijst staan. Het zijn nietsontziende, wrede, bloeddorstige mensen, die niet politiek, economisch of ideologisch gedreven worden, maar acteren door gehoor te geven aan de eigen ernstig gestoorde psyche. Ze worden nauw in verband gebracht met de jacht op Mr. Polak.’

Haar verbaasde blik gleed naar Cosgrove die ernstig instemmend knikte, terwijl Fostrup de foto’s voor zich op het tafelblad op de kop neerlegde en op volgorde sorteerde. Ze staaarde naar de foto’s, beet op de onderlip en merkte bezorgd op: ‘Waarom bekruipt me nu een onaangenaam voorgevoel?’

Hij antwoordde en de gezichtsuitdrukking was veelzeggend: ‘We delen uw bezorgdheid, want u hebt daar alle reden toe.’

Ze vroeg: ‘Wat hebt u op haar kamer gevonden?’

Hij richtte zich tot haar: ‘Een chique zilveren damesbrillenkoker van Duitse makelarij... Een kostbaar sieraad van ver boven haar budget.’

Cosgrove verklaarde: ‘Marion was niet brildragend, Daalny. Dat verzeker ik je. Een gift van een klant lijkt me stug, want waarom zou iemand haar iets schenken waar ze feitelijk niets aan heeft? Bovendien zou ze me ervan op de hoogte stellen als ze een vaste Duitse klant had, want het lijkt me niet de gewoonte dat iemand al na één of twee bezoeken een kostbaar sieraad schenkt. Een bloemboekje, misschien...’

‘De mogelijkheid bestaat dat ze zich de brillenkoker onrechtmatig toeëigende, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Marion was geen dief, Daalny. Ik steek mijn hand daarvoor in het vuur. Nee, op de één of ander manier is het sieraad op haar kamer terechtgekomen en de meest voor de hand liggende conclusie is, is door een slordige moordenaar.’

Ze mompelde: ‘Door een chique moordnares...’

Fostrup voegde eraan toe: ‘Ik deel de mening... De brillenkoker werd geïdentificeerd als deel van de standaarduitrusting van vrouwelijke SS-officieren, want voor iemand met een gewone bril is doorgaans geen ruimte bij de SS. Ook niet voor de vrouwenafdeling, die een paar jaren geleden werd opgericht. U weet over welke afdeling ik spreek, Ms. Dawson. U hebt persoonlijk ermee te maken gehad in St. Vallanceshire.’

Ze schrok bij de vreselijke gedachte, kromp ineem en schudde afwijzend met het hoofd.

Hij vervolgde: ‘De koker wordt naar verluidt louter samen met een onderscheiding, een dolk en een speciaal vervaardigde zegelring traditioneel uitgereikt als eerbetoon en bezegeling van de afgelegde eed.’

Een onaangenaam gevoel ging door haar heen, toen nare herinneringen naar boven kwamen.

Ze koos voor openhartigheid: ‘Ik ben van de tradities op de hoogte en weet dat jonge SS-vrouwen als gelijkwaardige medestrijders worden beschouwd en bij speciale buitenlandse missies ingezet. De M.S.S.N. ofwel de afkorting voor het credo: ‘*Meine Sehle stirbt nie*’. De

welgeorganiseerde, maar gewetenloze, brute vrouwenafdeling van de SS, die onder de persoonlijke bevoegdheid en toezicht staat van één van de hoogste Duitse autoriteit, gezeteld in Westfalen. De afdeling specialiseerde zich in de rekrutering, opleiding en inzet van geselecteerde jonge, hersengespoelde vrouwen die worden gemobiliseerd voor speciale missies. Welgetrainde, atletische en intelligente, fanatieke moordenaresses, die de ware betekenis van de woorden: wroeging, berouw of spijt of mededogen volkomen vreemd is en waarschijnlijk geen ander leven meer kennen dan het leven dat ze leiden. Hun kenmerk is infiltratie, sabotage en moord met een stralende glimlach. Ze bekritisieren niet, discussieren niet en voeren alles in naam van volk en vaderland plichtsgetrouw tot in het graf uit. Ze vormen voor uiterst geheime buitenlandse missies de perfecte eenheid en maskeren de talenten met de misleidende onschuldig ogende schoonheid. U bent ongetwijfeld bekend met de ellenlange dodenlijst die ze achterlieten.'

'Het was dankzij uw bemoeienis dat de groep werd opgedoekt.'

Ze schudde ontkennend met het hoofd: 'Hen werd slechts een slag toegeslagen, niets meer. Ik heb het al eens eerder opgemerkt: we kunnen ons de naïviteit niet veroorloven te veronderstellen dat ze zich tot binnen de Duitse grenzen zullen beperken. Nee, Mr. Fostrup, ze zoeken in de geest van de onbetwiste afdelingsleider naar nieuwe wegen, nieuwe middelen en nieuwe mogelijkheden en verhullen alles in diep geheim. Het feit dat iemand de brillenkoker verloor zal iemand zwaar worden aangerekend, maar er is één ding dat ik niet begrijp... De M.S.S.N. wordt in de regel ingezet bij spirituele, paranormale en culturele missies en ik zie het verband niet.'

Fostrup reikte haar de eerste foto aan, die ze aandachtig bekeek en ze zag de indrukwekkende brillenkoker. Haar aandacht gleed naar het deksel en de blik verstarde. Buiten het SS-wapen en de Duitse adelaar zag ze de duidelijke inscriptie van de letters: M.S.S.N.

Ze schudde vol ongeloof met het hoofd: 'Ik kan het niet geloven. Ze zijn écht teruggekeerd.'

Cosgrove voegde eraan toe: 'Met een missie, een dodelijke missie, vrees ik.'

Ze sloot de ogen en zakte verslagen iets ineem, alsof ze het mogelijke negatieve antwoord niet onder ogen wilde zien.

Ze merkte op: 'Ik hoopte zo nooit meer iets van ze te vernemen.'

Cosgrove merkte op: 'Iedereen met gezond verstand deelt je mening, maar het bewijs liegt nooit.'

'Zeg me dat het niet waar is, Wayne, alsjeblieft, zeg me dat zij niet erbij is.'

'Waar de M.S.S.N. opduikt is zij in de buurt.'

Fostrup reikte haar de andere foto's aan: 'Dit zijn de leden die werden gefotografeerd. Herkent u iemand van hen?'

Ze bekeek de foto's één voor één met onverdeelde aandacht. Op de eerste, nogal korrelige zwartwit foto zag ze een Zuid-Europees ogende, mollige vrouw van middelbare leeftijd in een te strak kledende, donkere wintermantel met een rechtopstaande kraag. Ze stond tijdens de opname in de portiek van een woonhuis, droeg een handtas bij zich en was met de handschoenen en sjaal optimaal tegen het winterweer beschermd. Ze had donkere opgestoken haren, een bol, pokdalig gezicht met dubbele kin en een opvallend brede neus en donkere, bijna zwarte priemende ogen. Ze oogde op het eerste zicht verre van sympathiek...

Ze schudde met het hoofd: 'Ik ken haar niet. Wie is ze?'

‘Een nare tijdgenote. Ze is geïdentificeerd als de 45-jarige Italiaanse Melitta Giacinti. Een veroordeelde, voortvluchtige crimineel met een ellenlange strafblad die ook op de internationale opsporingslijst staat. Ze heeft in haar vaderland een levenslange gevangenisstraf uit te staan.’

‘Durf ik te vragen waarom?’

‘Ze kreeg door het Italiaanse gerechtshof de straf opgelegd omdat ze als pilote opzettelijk een klein passagiersvliegtuig aan de kust liet crashen en aanvankelijk als enige overleefde. Haar gezin kwam bij erbij om het leven, althans dat dacht ze om het verzekeringsgeld op te strijken, door de crash aan technische mankementen te wijten. Één van haar dochters overleefde echter de ramp en legde een belastende verklaring af tegen haar moeder. Ze vergiftigde het gezin vlak voor de ramp en ze waren waarschijnlijk al dood voordat de crash plaatsvond. De verklaring werd grondig onderzocht en bevestigd en overtuigde het gerechtshof. Ze dook echter voor de uitspraak onder en werd bij verstek tot levenslang veroordeeld. De Italianen staan te trappelen haar uitgeleverd te krijgen.’

‘Een pilote, zegt u? Fascinerend.’

Cosgrove merkte op: ‘Blijkbaar was ze in Duitsland welkom.’

Fostrup zei: ‘U zult zich afvragen waarom ze niet aan Italië wordt uitgeleverd?’

Ze schudde met het hoofd: ‘Waarschijnlijk vanwege het behoud van internationale betrekkingen.’

Ze legde de foto opzij en nam de tweede foto in ontvangst. Ze zag het beeld van een opzichtige tengere man van rond de dertig jaar, die geheel in het zwart gekleed was, een donkere zonnebril droeg met een opvallend sneeuw wit, halflange haardracht en er bleek uitzag. Hij was lang van postuur en zijn emotieloze gezicht voorspelde weinig goeds. De opvallende smalle lippen, wenkbrauwen, de spitse neus en kin en de studentenbril met de kleine ronde glazen op de neus maakten hem tot een verschijning die men niet zo snel meer vergat...

Fostrup vertelde: ‘Zijn naam luidt: Ego Cannix, een internationaal gezochte psychopaat en zondermeer één van de meest geperverteerde, krankzinnige geesten, die we kennen. Zijn moordcarrière begon toen hij als scholier een toenmalig vriendinnetje verkrachtte en verwurgde, en weet u waarom? Omdat hij dat kon en leuk vond! Hij werd in een gesloten psychiatrische jeugdkliniek opgenomen, maar ontsnapte en was jarenlang op de vlucht. Voordat hij werd gearresteerd en vol trots over de prestaties een volledige bekentenis aflegde, waren tientallen aantoonbare, minderjarige meisjes verkracht en verwurgd, en bij elk moord onttaarde hij steeds meer en meer in wreedheid, gewelddadigheid en buitensporige extremiteiten. Hij werd een paar jaar geleden op heterdaad door oplettende agenten aangehouden, toen hij als poppenkastspeler een meisje van een drukbezocht park meelokte...’

‘Poppenkastspeler?’

‘Een dekmantel. Hij reisde met de poppenkast als een roofdier stad en land af en vond op openbare gelegenheden zijn slachtoffers. Bij de aanhouding trof men twee flexibele handpoppen aan. Twee gelijkogende demonachtige figuren, die hij: *Janus en Janus*, noemde. U kent het verhaal van Janus: *de man met twee gezichten*? De één staart naar voren en de ander naar achteren, alsof de één naar de toekomst staart en de ander naar het verleden? Hij had de gestoorde gedachte dat hij daarom in het heden onopgemerkt bleef en de daden ongestraft kon plegen.’

‘Hij was zich dus terdege bewust van de gepleegde misdaden...’

‘En toerekeningsvatbaar in alle opzichten. Ik weet wat u denkt: hoe is het mogelijk dat dit weerzinwekkende monster vrij rondloopt?’

Ze merkte met afkeer op: ‘Met alle respect, maar u weet niet wat ik denk. Hoe is het mogelijk dat hij de straf ontliep?’

Hij haalde diep adem: ‘Met de gedwongen hulp van een kind... Hij was nog in voorarrest en de rechtszitting moest nog beginnen, toen hij tijdens het bezoek van de gevangenen de kans schoon zag een klein kind van een bezoeker van een andere gevangene te grijpen. Hij dreigde het kind iets aan te doen als hij geen vrije doorgang kreeg. Hij verdween met het kind naar het gevangenisdak, achtervolgd door bewakers, maar niemand ondernam iets om het kind te bevrijden uit angst voor de uitvoering van zijn bedreiging. Ze dachten dat ze hem op het dak konden overmeesteren, maar vergisten zich deernig. Hij sprong met het kind van het dak... Het kind overleefde de sprong niet en hij was spoorloos verdwenen.’

Ze schudde afkeurend met hoofd: ‘Hoe is het toch mogelijk dat zulke monsters het geluk op hun weg tegenkomen en een rechtvaardige straf telkens weer ontlopen? De Duivel past goed op zijn kinderen.’

‘Wat ik me afvraag, Ms. Dawson, hoe past hij in het ideaalbeeld van de M.S.S.N.?’

Ze haalde zwijgend de schouders op en bestudeerde opnieuw de foto.

Ze vroeg: ‘Is er een reden waarom hij op een winterdag een zonnebril draagt?’

‘Hij is gediagnosticeerd als fotofobisch...’

‘Hij kan geen zonlicht in de ogen verdragen?’

‘Lichtgekleurde ogen zijn vaak gevoeliger voor fel zonlicht of fel kunstmatig licht, omdat ze minder pigment bevatten dan donkere ogen.’

‘Waarom denk ik nu ineens aan de gevonden brillenkoker?’

Een diepe zucht ontsnapte haar.

Cosgrove vroeg: ‘Waar denk je aan?’

‘Aan haar... Michelle Minceresseau... Ze is teruggekeerd... Ik voel het in elke lichaamsvezel. Weet u, ik ben zeker ervan welk gezicht ik zodra op de foto ga zien en geloof me, als ik me niet vergis dan is ze gekomen met een entourage, haar privé-leger... Ze is grondig... Ik sluit andere slachtoffers niet uit. Ze kreeg binnen de SS-organisatie een officiersfunctie toegekend en is de geestelijke moeder van de M.S.S.N.’

Hij reikte haar de derde en laatste foto aan. Ze herkende Michelle Minceresseau in één oogopslag. De situatie rondom de opname duidde erop dat ze ten hoogte van de trapgevel van een luxe hotelingang uit een zwarte limousine stapte. Ze droeg een tot over de knieën reikende strak kledende, zwartlederen wintermantel met een strak aangetrokken taillegordel, zwartlederen handschoenen, een zwarte baret met embleem en had de haren in een korte staart gevlochten. Bij het geopende achterportier stond een grijs geüniformeerde, aantrekkelijke, jonge vrouw, die het portier openhield en haar nieuwsgierigheid wekte. Ze had opvallende zwartglanzende, half lange haren en een licht getinte huidskleur...

Ze vroeg: ‘Wie is die beeldschone jonge dame bij haar?’

‘Ze noemen haar: *Rube*, maar haar volledige naam luidt: Ruby Yothers. Een Amerikaanse immigrant in Duitsland en dochter van een rijke investeerder en fanatieke sympathisant van het nationaalsocialisme van het eerste uur die zijn dochter bij de M.S.S.N. onderbracht.’

Ze knikte bevestigend en zei ernstig: ‘Het is onmiskenbaar Michelle Minceresseau... U hebt

een probleem, nee, een groot probleem... Het feit dat ze persoonlijk erbij betrokken is geeft aan met welk hoge prioriteit de missie is aangegaan. Beschouw het als een heuse Duitse mini-invasie en ze stoppen niet tot de missie is beëindigd.'

Cosgrove beaamde het vermoeden: 'De ervaring leert dat ze tot het uiterste gaan.'

Hij zei: 'Wisten we maar wat het was wat Mr. Polak mee hierheen nam en of ze het wisten te bemachtigen...'

'U moet ze vinden, in het bijzonder Ms. Michelle Minceresseau. Wereldwijd gezien staat men te trappelen om haar uitgeleverd te krijgen. In sommige landen wacht haar de doodstraf.'

Ze trok opnieuw een peinzend gezicht en oogde geïrriteerd.

Cosgrove vroeg: 'Waar denk je aan?'

'Ik heb in korte tijd zoveel gehoord... Ik neig te geloven dat er inderdaad sprake is van twee verschillende zaken, die door de speling van het lot parallel aan elkaar verliepen, maar de naam Garbo, Wayne, het blijft door mijn hoofd malen... En de gevonden brillenkoker... Ms. Michelle Minceresseau staat bekend om de perfectionistische aanleg en begaat zelden tot nooit slordige fouten. Bovendien is ze niet brildragend, maar ijdel genoeg om een zonnebril louter buiten de oogbescherming uit schoonheidsoverweging te dragen. En de bril? Werd die ook in de kamer aangetroffen?'

FOSTRUP zei: 'Er is geen bril aangetroffen.'

Cosgrove opperde: 'Vreemd, een chique, zilveren, maar lege brillenkoker. Misschien diende de brillenkoker een bepaald doel?'

Ze aarzelde: 'Wellicht, maar opnieuw, Wayne... Ze zou de brillenkoker nooit per ongeluk verliezen of vergeten.'

FOSTRUP vroeg: 'Een boodschap, bedoelt u?'

'Het is wellicht vergezocht, maar wie buiten u en uw medespeurders, en Mr. Cosgrove en ik, en de caféhouder zijn van de vondst van de brillenkoker op de hoogte? Voor wie was de boodschap bestemd? Het was voor iemand bestemd van wie ze op voorhand wist dat hij of zij de kamer zou betreden en of het lijk zou zien... Een ander betrokkene lijkt me onlogisch.'

'Een boodschap aan één van ons?'

'Ik wil niemand beschuldigen, maar... aan wie anders?'

'Het is mogelijk dat iemand na de moord de kamer betrad, toen de moordenaar of moordenaars al weg waren en voordat Marion door de uitbater werd ontdekt.'

'En waarom liet die persoon de brillenkoker achter? Het zou, zoals nu blijkt, alleen maar vragen oproepen. Nee, Mr. FOSTRUP, ik beken het is vergezocht, maar zeker niet ondenkbaar. U ziet, het zijn dit soort, wellicht niets te betekenen kleine dingen, die me kunnen bezighouden. Bega niet de fout het intellect van ms. Michelle Minceresseau te onderschatten. Haar improvisatievermogen, organisatietalent en creativiteit zullen u keer op keer verbluffen.'

Cosgrove vroeg: 'Wat denk je? Wat heeft de lege brillenkoker dan te betekenen?'

Ze giste: 'Haar kennende? Geen bril betekent: geen zicht, en geen zicht betekent: niets te zien. Wat het ook is dat ze zoeken, ze hebben het volgens mij niet gevonden. Althans, dat is mijn eerste indruk... Ik vraag me af of ze wel weten waarnaar ze zoeken?'

'Wat kan met een inbraak in een gemeentelijk archief worden bemachtigd? Akten van de burgerlijke stand, documenten...'

'Dat is niet helemaal wat ik bedoel... Ik veronderstel dat Mr. Polak één of meerdere documenten niet opzichtig in een envelop of in een aktetas bij zich droeg. Wellicht verborg hij de papieren in een alledaags, onopvallend voorwerp...'

FOSTRUP merkte op: 'Ik kan vertellen dat hij zonder bagage reisde.'

'Opgerold en ingenaaid in de zoom van de kleding wellicht?'

'Dat hadden ze ontdekt. Bovendien te riskant, want papier is door externe invloeden te fragiel.'

'U denkt aan een microfilm, nietwaar? Gefotografeerde documenten.'

'Zo zou ik het doen... Het is klein, licht en gemakkelijk verborgen te vervoeren.'

Ze knikte instemmend: 'Het klinkt aannemelijk.'

'Ik zie dat ik aan het juiste adres ben gekomen. U beschikt over een factor dat ons in het onderzoek ontbreekt. Een persoonlijk inzicht en kennis van één van de hoofdverdachten.'

'Verdorven geesten als Ms. Michelle Minceresseau zijn gesloten, complex en ondoorgrondelijk. Je leert ze nooit écht kennen. Ik vraag me soms af of ik überhaupt de complete geest wel wil doorgronden.'

'Maar u kunt niet ontkennen dat ze een *'zwakte'* voor u ontwikkelde.'

'Ze heeft een bepaalde fascinatie voor mij, maar laat u zich niet misleiden. Ik ben voor haar niets meer dan een gevangen vis aan een vishaak, die ze in het water laat spartelen tot ze de tijd voor rijp acht binnen te halen en u weet wat ik daarmee bedoel.'

Hij knikte: 'We zijn van de macabere activiteiten in Portugal op de hoogte.'

'Maar u bent niet hierheen gekomen voor een gezelligheidspraatje over mijn persoonlijke gevoelens of ervaringen met haar. Wat kan ik voor u betekenen?'

'Slechts één ding, Ms. Dawson. Ik besef, het is een uitzonderlijk verzoek. Ik wil dat u naar Lumleyfield reist en in vermomming een discreet bezoek aan het café aflegt. Huur een kamer voor een nacht of langer. Niemand kent u daar en u kunt daar anoniem rondneuzen. Doorloop de kamers van Ms. Cosgrove en Mr. Polak en geef uw ogen goed de kost. U ziet of vindt misschien iets wat ons ontging of waarvan we de relevantie niet inzagen en ons misschien een stap dichterbij de waarheid brengt. Bent u niet nieuwsgierig naar de inhoud van de documenten?'

Cosgrove zei bezorgd: 'Wacht eens even, er is daar terdege iemand die haar herkent of bent u dat soms al vergeten?'

Ze zei: 'Ik dank je voor de zorgen, Wayne, maar ik kan heel goed op mezelf passen. Hij heeft gelijk. Ik ben nieuwsgierig en wil weten waarvoor Marion moest sterven en waar Mr. Polak is gebleven. Wat is aan het ontvreemde document zo belangrijk dat ze ervoor een groots opgezette missie op touw zetten om het terug te krijgen? Wellicht ontdek ik ook waarom de naam van Mr. Garbo in mijn hoofd blijft rondspoken. En de caféhouder? Word hij ingewijd?'

'Het lijkt ons beter dat hij in dit geval voorlopig onwetend blijft. De omgang zal natuurlijker ogen en we wijden hem in als het noodzakelijk is. Maakt u zich geen zorgen, het café wordt door mijn mensen geobserveerd en eventuele gasten geschaduwed en nagetrokken. Ik reken op uw creativiteit... Op discretie, behoedzaamheid en terughoudendheid, want anders heeft dit gesprek nooit plaatsgevonden.'

'U denkt dat ze terugkeren, ondanks de aandacht die het café, na de moord, geniet?'

'Wat weerhoudt ze? Ze slaagden er eerder in om ongezien het pand te betreden en te verlaten en als het eerste bezoek vruchteloos bleek dan hebben ze geen andere keuze.'

Cosgrove merkte op: 'Ze zullen vreselijke manieren aanwenden Mr. Polak tot spreken te dwingen.'

Ze knikte instemmend: 'Vooropgesteld dat hij nog leeft of dat hij ze niet naar een andere locatie leidt of achteraf bleek dat hij het voorwerp toch bij zich droeg, maar inderdaad, ik